

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/210/2020
Identifikačné číslo spisu: 7113207515
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7113207515.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom v K., K. cesta XX, právne zastúpeného JUDr. Petrom Kerecmanom, spoločnosť s ručením obmedzeným, Advokátska kancelária, Košice, Rázusova 1, proti žalovanému (dovolateľ) Petit Press, a.s., so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12, IČO: 35 790 253, právne zastúpenému JUDr. Patrikom Palšom, advokátom so sídlom Prešov, Masarykova 13, o ochranu osobnosti, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/30/2018-449 zo dňa 19. februára 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

Odôvodnenie

1. Napadnutým výrokom rozsudku Krajský súd v Košiciach (ďalej „ odvolací súd“) zmenil rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 15C/86/2013-335 zo dňa 05.12.2017 (ďalej „súd prvej inštancie“) tak, že „žalovaný je povinný v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku v denníku K. - DENNÍK KOŠICKÉHO KRAJA uverejniť na jeho titulnej strane rovnakou veľkosťou písma v titulku a texte ospravedlnenia ako boli použité v titulku a článku uverejnenom v denníku K. zo dňa 13.2.2013 s názvom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a s podtitulkom „V drahej lokalite pristavia luxusné byty“ ospravedlnenie tohto znenia:

· „Obchodná spoločnosť Petit Press, a.s. so sídlom v Bratislave, Lazaretská 12 -vydavateľ denníka Korzár - DENNÍK KOŠICKÉHO KRAJA sa ospravedľňuje pánovi Ing. B. S., generálnemu riaditeľovi a predsedovi predstavenstva Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s. za to, že v článku uverejnenom v denníku K. - DENNÍK KOŠICKÉHO KRAJA zo dňa 13.2.2013 s názvom „Vilu nemocnice majú v rukách známe mená“ a s podtitulkom „V drahej lokalite pristavia luxusné byty“ uviedla jeho meno, priezvisko a podobizeň medzi osobami, o ktorých z obsahu článku vyplýva, že „majú v rukách vilu nemocnice na S. v Košiciach“ a „majú také plány“, že k ne „v drahej lokalite pristavia deväť luxusných bytov“, pričom v tejto vile pred jej predajom sídlil „denný rehabilitačný stacionár pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi, či mentálnym

postihnutím", ktoré boli vystáňované v roku 2007, ďalej uviedla o žalobcovi, že je „bratom manažéra firmy K., ktorá vilu na Havlíčkovej vlastní" a pripojila k týmto údajom údaj o tom, že Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. začala na S. „po rokoch s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie" a že v decembri 2012 „vodárne začali kanalizáciu vo veľkom opravovať", pretože Ing. B. S. nepatrí medzi osoby, ktoré „majú v rukách vilu nemocnice" na S. v Košiciach a majú také plány, že k nej „v drahej lokalite pristavia deväť luxusných bytov", žiadnym spôsobom sa nepodielal na predaji alebo kúpe tejto nehnuteľnosti a vystáňovaní denného rehabilitačného stacionára pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi, či mentálnym postihnutím, nie je pravdou, že je bratom manažéra firmy K., ktorá vilu na Havlíčkovej vlastní a nie je pravdou ani to, že Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s. začala na S. „po rokoch s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie" a v decembri 2012 začali kanalizáciu „vo veľkom opravovať" v súvislosti so stavebnými zámermi stavebníka na S. v Košiciach. Uverejnenými tvrdeniami došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti pána Ing. B. S., ktorému sa týmto ospravedľujeme za poškodenie jeho cti." Pre prípad, že tak žalovaný v určenej lehote neurobí, ukladá sa žalovanému povinnosť strpieť uverejnenie tohto ospravedlnenia žalobcom v denníku PRAVDA v jeho inzertnej časti formou platenej inzercie na účet žalovaného. Ďalej odvolací súd zamietol žalobu o zapltenie náhrady nemajetkovej ujmy, tento výrok nebol predmetom dovolacieho konania.

2. Odvolací súd konštatoval, že už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení 11Co/1/2016-284 z 10.4.2017 vyjadril názor, na ktorom zotrval vzhľadom na nezmenený skutkový základ preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého údaje obsiahnuté v inkriminovanom článku týkajúce sa žalobcu, ktorými malo byť neprípustné zasiahnuté do jeho osobnostných práv (označené žalobcom v žalobnom návrhu za predmet konania), boli uverejnené formou faktov (skutkové tvrdenia), a preto bolo povinnosťou žalovaného ako pôvodcu zásahu v konaní preukázať pravdivosť zverejnených informácií (tzv. dôkazom pravdy) a v tomto smere na ňom spočívalo dôkazné bremeno.

3. Podľa záveru odvolacieho súdu žalovaný v konaní dôkaz pravdy nepredložil a dôkazné bremeno na svoje tvrdenie o pravdivosti zverejnených informácií (faktov) o žalobcovi, majúcich nesporne znevažujúcu povahu, v danom spore neunesol. Žalobca v odvolaní dôvodne argumentoval tým, že pri posúdení proporcionality (spravodlivej rovnováhy) medzi ústavne garantovanými právami žalobcu na rešpektovanie jeho občianskej cti, dobrého mena a dôstojnosti na jednej strane a právom na slobodu prejavu žalovaného na strane druhej, a potrebnej ochrany týchto základných práv, bolo potrebné sa zamerať na informácie v článku obsiahnuté (ktoré tvoria predmet konania) a skutočný obsah a posolstvo inkriminovaného článku, a nie sa zaoberať iba z kontextu článku vytrhnutými vetami, ako to formalisticky (a v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu) urobil súd prvej inštancie. Niet pochyb o tom, že článok prezentuje žalobcu ako jednu z osôb, o ktorých z obsahu článku (s prihliadnutím na štruktúru článku, výrazný titulok a podtitulok, uverejnenie podobizne žalobcu s uvedením jeho mena a priezviska, funkcie a s údajom o tom, že je bratom manažéra firmy K. vlastníacej nehnuteľnosť) vyplýva, že „majú v rukách vilu nemocnice" na S. v Košiciach a plánujú pristavať k nej luxusné byty, a to po predchádzajúcom zrušení denného rehabilitačného stacionára s 30 ročnou históriou pre ťažko zdravotne hendikepované deti s mozgovou obrnou, poúrazovými stavmi či mentálnym postihnutím, vystáňovaní postihnutých detí z tejto budovy a predaji tohto objektu ako prebytočného majetku Univerzitnou nemocnicou L. Pasteura v Košiciach spoločnosti Katis, s.r.o. (manažérom ktorej podľa nepravdivých informácií v článku je žalobcov brat R.), a z obsahu článku možno tiež vyvodiť, že VVS, a.s., na čele so žalobcom ako jej najvyšším šéfom (práve) v súvislosti s opísanými stavebnými zámermi stavebníka začala s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie na S. v Košiciach. Uvedené tvrdenia sa neopierali o pravdivé fakty, resp. vychádzali z nepravdivých podkladov (žalovaný v spore nepreukázal pravdivosť informácií týkajúcich sa osoby žalobcu) a zverejnené informácie v kontexte obsahu, formy a štruktúry celého článku podľa posúdenia odvolacieho súdu boli objektívne spôsobilé vyvolať negatívny zásah do osobnostných práv žalobcu chránených ust. § 11 OZ poškodením jeho cti a dobrého mena a narušením jeho dôveryhodnosti v zamestnaní a na verejnosti.

4. Vo vzťahu k žalobcovi išlo v danom prípade o nelegitímne zverejnenie nepravdivých informácií difamačného charakteru zo strany žalovaného. Žalobca v čase zverejnenia článku bol síce osobou

verejne známou, ktorá je vystavená širšej kontrole verejnosti a prísnejším kritériám, a je preto povinný znášať kritiku vo väčšej miere ako bežný občan (súkromná osoba), no na druhej strane aj v prípade takejto osoby je potrebné rešpektovať právo na ochranu cti a dôstojnosti pred neoprávnenými zásahmi a právo na to, aby novinári nezverejňovali nepravdivé, či pravdu skresľujúce informácie.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zastúpení advokátom včas dovolanie. Dovolacie dôvody kumuloval s poukazom na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo/1/2018 zo dňa 07.05.2018, podľa ktorého je kumulácia dovolacích dôvodov podľa ust. § 420 CSP a podľa ust. § 421 CSP prípustná.

6. Za nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci žalovanej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 431 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 420 písm. f) CSP) považuje nedostatočnosť, nepresvedčivosť a nejasnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k riadnemu odôvodneniu súdneho rozhodnutia, ktorým súdne sporové konanie skončilo potvrdzujúcim rozsudkom vo vzťahu k prvému výroku rozsudku odvolacieho súdu, čo právoplatné rozhodnutie súdu robí nepreskúmateľným a arbitrárnym.

7. Podľa Stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03.12.2015, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod zn. R 2/2016, nepreskúmateľnosť zakladá inú vadu konania podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku a teraz podľa ust. § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

8. Dovoláním napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu podľa žalovaného neobsahuje jasné a zásadné vysvetlenie podstatných dôvodov odvolacieho rozhodnutia a javí sa, že v tomto konaní ide o takú skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania - konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania.

9. Žalovaný zdôrazňoval, že žalobca stojí na čele spoločnosti, ktorá nakladá s tzv. verejnými (rozpočtovými) zdrojmi, ktoré sú priamo, či nepriamo vyzbierané od daňových poplatníkov. Bolo tak legitímnym právom informovať verejnosť o konaní tejto spoločnosti.

10. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, keď žalobu zamietol. Neobstojí odôvodnenie odvolacieho súdu vzhľadom na vykonané dokazovanie a samotný obsah uverejnených článkov. Nikde z obsahu článku, či oboch článkov predsa nevyplývalo, že by práve v osobe žalobcu mal byť reprezentovaný subjekt, ktorý má v rukách vilu nemocnice. Ak prípadne z obsahu vykonaného dokazovania vyplynula skutočnosť, že brat žalobcu nebol riaditeľom spoločnosti K., ale len manažérom, zamestnancom alebo spolupracovníkom, nemôže to mať vplyv na správnosť rozhodnutia, keďže brat žalobcu nie je účastníkom konania na strane žalobcu a o jeho právach sa v tomto konaní nerozhodovalo. Disponuje záznamom rozhovoru s pánom R. S., v ktorom výslovne na novinársku otázku či je manažérom K. uviedol, že áno a na záverečnú otázku v tomto rozhovore, či sú menovci, alebo príbuzní s generálnym riaditeľom VVS a. s., nám uviedol, že sú bratia.

11. Žalovaný tvrdil, že nie odvolací súd, ale súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že jediná skutočná priama, či aj odvodená súvislosť článkov s osobou žalobcu bola odvodená nie od vlastníctva nemocničnej vily, ale v súvislosti s organizáciou práce obchodnej spoločnosti VVS a. s., na čele ktorej stojí žalobca. V článku je priamo uvedené, že aj vodárne tvrdia, že rekonštrukcia kanalizácie na S. so stavbou bytového domu nijako nesúvisí.

12. Podľa žalovaného článok, resp. článku neformulujú žiadny záver, neuvádzajú nijaké hodnotiace úsudky, výlučne sú tam konštatované overené fakty a pravdivé údaje. Zároveň z článku vyplývajú legitímne otázky zo zistených skutočností a väzieb. Boli v ňom citované stanoviska všetkých, ktorí sa na základe ponuky autora rozhodli vyjadriť.

13. Podobizeň žalobcu (fotografiu) uverejnili v súlade so zákonnou novinárskou licenciou a je prekvapujúce a neočakávané, že im odvolací súd uložil ospravedlniť uverejnenie a uvedenie podobizne, či aj mena a priezviska žalobcu. Podobizeň (fotografia) žalobcu nebola použitá neprimerane, ale bola so zreteľom na konkrétne okolnosti zverejnenia v súlade s právom na slobodu informačných médií a právu verejnosti na informácie. Zverejnením takejto fotografie /podobizne/ žalobcu nedošlo k nejakému neprimeranému zásahu do práv zobrazenej osoby - generálneho riaditeľa Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti ktorej akcionármi sú obce a mestá. Odvolací súd aj v tejto časti posudzovanej právnej sporovej veci o ochranu osobnosti vec nesprávne právne posúdil vzhľadom na otázku vhodnosti a primeranosti publikácie podobizne žalobcu v rámci spravodajskej licencie, keďže aj za uverejnenie podobizne žalobcu uložil povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi. Ďalej namietal, že vo vzťahu k právoplatnému výroku odvolacieho súdu ide o úplne nový text a prezentovanie iných informácií, ako tých čo boli uvedené v článkoch, keďže výrok rozsudku nezodpovedal štruktúrovaniu článku do odsekov a myšlienkových celkov, čím výrok rozsudku dáva iný zmysel.

14. V posudzovanom prípade izolovaným posúdením titulu a časti obsahu článku, na ktorú poukazoval v žalobe žalobca, súd dospel k nesprávnemu záveru pri hodnotení vykonaného dokazovania, pričom nepovažoval za potrebné zohľadniť pri formulovaní tohto záveru skutočný obsah článku.

15. Podľa Základných princípov civilného sporového poriadku má byť odôvodnenie rozsudku presvedčivé a dôkladné. Odvolací súd v odôvodnení neposkytol dostatočne jasné zrozumiteľné vysvetlenie svojho rozhodnutia a to aj z dôvodu, že nevenoval posudzovaniu jednotlivých kritérií pri posudzovaní princípu proporcionality medzi právom na ochranu osobnosti a slobodu prejavu (test proporcionality a následný samotný žurnalistický prejav perspektívou odpovedí na otázky KTO?, O KOM?, ČO?, KDE?, KEDY? a AKO? uverejnil, pričom až na základe odpovedí na dané otázky možno konzistentne zistiť, či ku kolízii rovnocenných práv došlo a či bol zásah súdu do slobody prejavu nevyhnutný v prospech ochrany osobnosti verejnej osoby - generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva VVS a. s.

16. Možno záverom vec vyhodnotiť tak, že vydavateľ si riadne plnil svoju úlohu spoločnosti v zmysle Tlačového zákona a ostatných príslušných právnych predpisov a informoval o udalosti, ktorá sa stala, pričom informácia v článku bola poskytnutá vyváženým vhodným spôsobom. Zo samotného obsahu článkov je pre bežného, či tzv. priemerného čitateľa (tzv. laickú verejnosť) zrejmé, že v ňom bol poskytnutý rovnocenný priestor na vyjadrenie všetkým dotknutým subjektom.

17. Súdom boli vypočutí svedkovia žalobcom navrhnutí, no ani z jedného výsluchu svedkov reálne nevyplývalo, že by došlo k zníženiu vážnosti, dôstojnosti, profesionálnej cti alebo dobrého mena v príčinnej súvislosti s článkami. Článok bol a je príspevkom do legitímnej verejnej diskusie na tému zdravotníctvo (téma verejného záujmu).

18. Dovolanie preto aj s poukazom na už vyššie uvedené dôvody podáva aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 432 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP) keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Navrhoval, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla.

19. Žalobca v zastúpení advokátom vo vyjadrení zo dňa 08. júla 2020 k dovolaniu žalovaného navrhoval, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447, písm. c) CSP odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému dovolanie nie je prípustné, prípadne, aby podľa § 448 CSP dovolanie ako nedôvodné zamietol. Dovoláním napadnuté rozhodnutie je riadne a dostatočne odôvodnené, a preto prípustnosť dovolania

podľa § 420 písm. f/ CSP nie je daná.

20. Rozsudok odvolacieho súdu (vo vzťahu k dovolaním napadnutému výroku) obsahuje jasne a zrozumiteľne formulované dôvody, ktoré odvolací súd viedli k zmene rozsudku okresného súdu a uloženiu dovolateľovi povinnosti ospravedlniť sa žalobcovi. Odvolací súd po tom, čo zosumarizoval ako východiská svojho rozhodnutia závery relevantnej súdnej praxe vrátane rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (body 15 - 20), podrobne, logicky a vnútorne konzistentne vyjadril dôvody nevyhnutnosti zmeny rozhodnutia okresného súdu (body 21 -25). Ako výslovne odvolací súd uviedol, že žalovaný v konaní nepredložil dôkaz pravdy, pravdivosť tvrdení obsiahnutých v článku za ktorých uverejnenie žiadal žalobca ospravedlnenie nepreukázal a preto neunesol dôkazné bremeno. Odvolací súd pri uvedení svojich úvah, ktoré ho viedli k zmene rozhodnutia okresného súdu. V rámci testu proporcionality zohľadnil základné kritériá-postavenie žalobcu ako osoby verejného záujmu (o kom?), žalovaného ako vydavateľa periodickej tlače, ktorý však pred uverejnením článku nevykonal všetky potrebné kroky pre overenie pravdivosti uverejnených údajov.

21. Druhým dôvodom prípustnosti dovolania podľa názoru dovolateľa má byť to, že rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Dovolateľ v podanom dovolaní však jednak neformuloval právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, no najmä neoznačuje konkrétne rozhodnutia tvoriace ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (definovanú v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/29/2017 z 24.1.2018, R 71/2018), od ktorých sa mal odvolací súd odchýliť a navyše neuvádza ani konkrétne právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne s vysvetlením v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21. augusta 2018, R 83/2018). Dovolateľ svoje dovolanie formuluje iba ako „ďalšie odvolanie“.

22. Podľa žalobcu rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, pri riešení ktorých sa odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neodklonil, nie je dovolanie prípustné ani podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dovolanie odmietol podľa § 447, písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a súčasne dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

24. Podľa § 420, písm. f) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“)dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, v zásade nemožno právne kvalifikovať ako dovolací dôvod podľa 420 písm. f) CSP, pokiaľ nedosahujú intenzitu nepreskúmateľnosti, t.j. takú vadu, ktorá neumožňuje dovolaciemu súdu pochopiť spôsob, akým dospel súd nižšieho stupňa k svojmu záveru. V danom prípade sú napadnuté rozhodnutia riadne odôvodnené vo vzťahu k právnenému názoru, ktorý súdy vo veci zaujali. Iný právny názor žalobcu na daný skutkový stav preto dovolací súd nevyhodnotil ako relevantný dovolací dôvod vo vzťahu k §

420, písm. f) CSP, ktorý možno hodnotiť aj ako predsieň konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR. Intenzita dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci by musela dosiahnuť relevantnosť dôvodov porušenia práva na spravodlivý proces.

26. Odvolací súd sa zaoberal aj skúmaním vyvážení práva na ochranu osobnosti. V napadnutom rozsudku zdôvodnil, že je potrebné zamerať sa na skutočný obsah a posolstvo uverejneného článku s prihliadnutím na jeho štruktúru vrátane titulu, podtitulkov a úpravu, pričom pri takomto posúdení uverejneného článku je zrejmé, že žalobca je jednou z osôb, o ktorých z článku vyplýva, že majú v rukách vilu nemocnice a to po predchádzajúcom zrušení denného stacionára pre zdravotne hendikepované deti, vyst'ahovaní postihnutých detí a predaji budovy spoločnosti, v ktorej má byť manažérom brat žalobcu a rovnako tak je z článku zrejmé, že Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., ktorej je žalobca generálny riaditeľ, mala v súvislosti so zámermi stavebníka začať s komplexnou rekonštrukciou kanalizácie na Havlíčkovej ulici. Išlo o umelé vytvorenie vecnej súvislosti medzi osobou žalobcu a situáciou denného rehabilitačného stacionára pre ťažko zdravotne hendikepované, či zdravotne postihnuté deti, ktorý nemocnica skutočne zavrela. Krajský súd konštatoval, že tieto tvrdenia sa neopierali o pravdivé fakty, keďže žalovaný nepreukázal, že žalobca patrí medzi osoby, ktoré majú vilu v rukách ani to, že brat žalobcu je manažérom spoločnosti, ktorá vilu vlastní a naopak v konaní bolo preukázané, že v článku spomínaná rekonštrukcia kanalizácie na S. nesúvisela s predmetnou vilou, pretože do rekonštruovanej vetvy kanalizácie nebola vila odkanalizovaná. Preto uverejnené údaje, v rozsahu v akom boli predmetom konania, považoval odvolací súd za nepravdivé a difamujúce.

27. V danom prípade bola článkom implicitne vytvorená implicitná vecná súvislosť medzi osobou žalobcu a obsahom spoločensky závažnej situácie, ktorá je predmetom článku. Dôsledkom článku bolo priradenie osoby „jej vtiahnutie“ do spoločensky citlivej záležitosti. Vonkajším znakom implicitne navodenej vecnej súvislosti bolo uverejnenie fotografie k titulu.

28. Obiter dictum. Dovolací súd konštatuje, že i osoby verejného záujmu sú v rámci ochrany osobnosti chránené pred umelým vytváraním vecných súvislostí k predmetu publikovaného článku. Skutočnosť, že ide o osobu verejného záujmu sa prejavuje v tom, že v zásade jej nevzniká nárok na náhradu nemajetkovej ujmy a ospravedlnenie sa považuje za dostatočné.

29. Podľa § 421, ods.1, písm. a) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

30. Právna otázka nesmie mať skutkový charakter. Musí byť riadne sformulovaná, a súčasne musí mať priamu súvislosť s právnou normou, ktorá bola na daný skutkový stav aplikovaná.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.